

***Rorate, caeli, desuper, et nubes plant justum,
aperiatur terra, et germinet salvatorem.***

Vandaag, *zij haastte zich....op weg*. Maria ...Elisabeth. Ik ga daar niks aan toevoegen. Ik laat het in al zijn puurheid, zonder uitleg, zonder mijn bemoeienis, zo mooi, dit fragment dat tal van verwijzingen in zich draagt naar het grote verhaal dat in de Schriften van oudsher die twee vrouwen: wees er, Zij zijn er voor wie het vertelde begrijpen wil, beleven wil..... Het verhaal geeft zichzelf. Lees het zelf nog maar over en ga thuis zelfs verder de volgende verzen in, uit de mond van Hanna Samuels moeder, die in de zingende mond van Maria worden gelegd: *Groot maakt mijn ziel de Eeuwige, Hij verheft de geringen....., mijn ziel verheugt zich....*

Er lijkt , onder ons, vandaag de dag, sprake van een zekere gegeneerdheid. Met elkaar praat je er niet zo gemakkelijk over. Het is goed voor in de kerk en verder privé, voor wie wil. Daar zit meer in, dan je op het eerste gezicht denken zou, in die gêne. Ik kan me dat wel voorstellen.. Naar U gaat mijn verlangen, Heer? Verlangen ? Vreze des Heren. Want als je luisteren gaat, zou het verhaal jou kunnen raken. Dat kan pijn doen.

De vragen en de gêne zijn niet nieuw. Lucas heeft weet van de mensen voor wie hij geschreven heeft, dat ze ernaar verlangen maar ook huiveren bij de gedachte, dat God ten diepste met hun leven is begaan en daarom komt hij ze tegemoet met een verhaal, dat Jozef (die hij nooit heeft gekend) er ook last van had en behoorlijk: hij droeg zijn vragen als een zware last met zich mee. Lukas verzint het waar ze bij ze staan. Ik bedoel, hij gaf zin waar zij bij staan. En zij ver-stonden. Lucas heeft verteld, sober en zonder uitleg: Maria was zwanger van de heilige Geest. Alsof het de gewoonste zaak van de hemel is, dat een mens op onze wereld, dit concrete meisje, rechtstreeks met God te maken heeft. Met WEES ER: de Naam die in de Schriften galmt, die alle stilte verdiept en haar een intensiteit geeft die je niet voor mogelijk houdt. Lukas liet zich geheel en al opnemen in die stilte van de Schriften.

Wat is het hart van dit verhaal, van dit gebeuren? Het sensationele?: de hemel opeens in lichterlaaie vol zingende engelen? Nee, zo werkt dat niet in de Bijbel.

De blijde boodschap was, dat Maria een kind zou krijgen, dat met zijn hele bestaan in dienst zou staan van zijn medemensen en wel, *dat is de kern*, dat hij ze zou bevrijden uit hun vervreemding van God. Als een soort antwoord op de verzuchting van Jesaja: *Dauwt, hemelen, van omhoog naar omlaag en wolken, regent de Gerechte mens; aarde, open je, om de Redder, te laten komen!*

Ons ongemakkelijk voelen, is te begrijpen: bevrijden uit de zonde. Kun je dat nog zeggen in onze tijd? En dan ook zeggen, dat dat juist de kern is van wat wij vieren met Kerstmis?

De liturgie doet het gewoon. Nadat het evangelie is voorgelezen, wordt eigenlijk afgesloten met de tekst: *moge door wat als blijde boodschap is gezegd, onze zonden worden gedeleet*. Over de werking van de boodschap gaat dat. En in het eucharistisch gebed luidt het: *dit is de beker van mijn bloed, vergoten tot vergeving van de zonde...* Over de werking van het teken, het gebaar, gaat dat.

Vergeving van zonde. Dat zijn niet zomaar drie woorden. Ze roepen op het zich ontplooiend gebeuren dat wij slordigweg mensengeschiedenis noemen, maar dat de werkelijkheid is waarbinnen wij leven. Vergeving van zonde stelt ons in staat het daar uit te houden, het perspectief realiseert dat ons mogelijk maakt door alles heen de Geest van WEES ER te ontwaren: dragelijkheid en meer dan dat wordt ons aangezegd: vrede op aarde aan de mensen die zich aangesproken horen: WEES ER! Dat is de weg die Jezus belichaamt.

De kern van de boodschap is: deze nieuwe mens zal zijn medemensen redden uit hun zonden. Zijn dienst bestaat uit helpen om uit de zonde van de wereld los te komen. Zijn naam zal Jezus zijn: JOSHUA, de Eeuwige redt. De roepnaam van de Eeuwige zal hij dragen: WEES ER! Want de grote Naam van God is er om geroepen te worden: Wees er! Het is de Naam van het diepste verlangen, zonder ophouden. Dat is de climax. Deze blijde boodschap aan de wereld, samenleving van mensen.

Wij willen eigenlijk van dit woord af. Zonde. Niet van deze tijd. Ander woord zoeken. Wat mooier, niet zo erg, een beetje verbloemen: tekorten, vergissingen, overtredingen, onwetendheid, angst. Zoiets. Daar kunnen we mee leven, denken we. Toch is oppassen, want het gaat niet om de zonde, maar het gaat om vergeving-van-de-zonde, om het deleten van de zonde. Dat wordt aangezegd als het hoogtepunt van de incarnatie, menswording, het highlight. Die dynamiek is om te vieren: de geboorte, kerstmis, vieren: want we worden gered uit de zonden! Alleen zo'n profetische, zo'n poëtische verwoording als die van Jesaja doorgloeit dit hele verhaal van de menswording telkens en brengt het in beweging, in werking en leidt tot vergeving van zonde.

Wij breken het brood als zijn lichaam en delen het; we vieren de vergeving van de zonden, en dat houdt de opwindende belijdenis in, dat we elkaars zusters en broeders zijn, kinderen van dezelfde Eeuwige God. Wees er. Zo houden we het uit in deze wereld. De climax. Midden in de winternacht: morgen.